

**Новинки на книжкових полицях
(вибране з дарчих видань)**

Ірпінь

листопад

2024

Для вас, шановні користувачі Наукової бібліотеки, маємо гарну новину!

Бібліотека радо оголошує про поповнення своєї колекції новими книгами: «Римова. Війна. Антологія воєнної лірики» та «Україна: пекельний 22. Народний щоденник». Ці видання стали чудовим доповненням до наших фондів, відкриваючи для читачів нові горизонти знань, мудрості та мають глибоке культурне та історичне значення, адже вони не лише зберігають пам'ять про події сучасної війни, а й допомагають читачам зрозуміти емоційний, особистий вимір війни, який часто не відображається в офіційних документах чи новинах.

Чим цікаві ці книги для читача?

- **Збереження історичної пам'яті:**

Книги, що висвітлюють події війни в Україні, допомагають читачам краще зрозуміти нещодавню історію країни та вплив війни на суспільство. Це особливо важливо для майбутніх поколінь, які через такі видання можуть дізнатися про те, що переживає Україна в цей складний час.

- **Відображення особистих історій та переживань:**

«Римова. Війна. Антологія воєнної лірики» містить вірші 70 авторів, що відображають емоційний спектр відчаю, надії, патріотизму та болю. Поезія має здатність передавати глибокі почуття і допомагає читачам зрозуміти, що саме відчувають українці під час війни. Це дає можливість не лише усвідомити події, а й відчути їх на емоційному рівні.

- **Актуалізація народної творчості:**

«Україна: пекельний 22. Народний щоденник» – це своєрідний літопис народної пам'яті, де зібрані свідчення, роздуми та відгуки простих українців про те, що відбувалося у 2022 році. Це видання надає голос тим, хто безпосередньо переживав трагедії, змушуючи нас замислитися над значенням кожної окремої історії в масштабі національної боротьби.

- **Інструмент для дослідження та навчання:**

Ці книги можуть використовуватися як джерела для наукових досліджень, аналізу суспільних настроїв та вивчення літератури воєнного часу. Вони надають унікальний матеріал для літературознавців, істориків, соціологів та інших дослідників.

- **Підтримка національної ідентичності:**

В умовах війни такі твори відіграють важливу роль у формуванні національної свідомості та збереженні культурної ідентичності. Вони сприяють об'єднанню людей навколо спільних цінностей, допомагають відновити почуття національної гордості та єдності.

Отже, ці книги є не лише культурними артефактами, а й інструментами для збереження національної пам'яті, підвищення обізнаності про події в Україні та підтримки національного духу. Вони слугують нагадуванням про те, через що проходить український народ, і закликають до подальшої боротьби за свободу та незалежність.

Знайомтесь з новинками!

Бережко-Камінська Юлія, Багірова Алла. Україна: пекельний 22-й. Народний щоденник / Юлія Бережко-Камінська, Алла Багірова. – К. : Артіль, 2023. – 320 с.

Автори-упорядники книжки «Україна: пекельний 22-й. Народний щоденник»:

- Юлія Бережко-Камінська – членкиня Національної спілки письменників України, резидентка Instytut Literatury (Польща), поетеса, лауреатка всеукраїнських літературних премій.
- Алла Багірова – членкиня Національної спілки журналістів України, історикиня, керівник медіа-центру «Територія реформ» ГО «Київський прес-клуб».

«Україна: пекельний 22-й. Народний щоденник» – певною мірою щоденник перших місяців цієї війни – живий, різноплановий, щирий. Тут є місце для численних фактів, особистих свідчень, емоційних розповідей, зауважень, реплік, повідомлень, рефлексій, есе... Окрім того, кожен розділ збагачений спеціально підготовленими інтерв'ю з постраждалими від російсько-української війни, фотографіями з місць подій, а також доповнений історичними хроніками, котрі допомагають глибше зрозуміти значення нинішніх подій, побачити в цьому красномовні папралелі з минулого.

В Україні триває війна, найстрашніша й найжорстокіша в ХХІ столітті. Війна в самому центрі Європи. Війна, яка має ознаки жорстокого геноциду українського народу. Книга «Україна: пекельний 22-й. Народний щоденник» – особлива серед усіх особливих: вона написана не тільки професійними журналістами і письменниками, а пересічними людьми. І це не мемуари, в яких події вже мають ретуш часу, а живі емоції, викладені на папір в момент ще не осмисленого переживання страхіття перших днів і місяців широкомасштабної війни в Україні.

Пропонуємо вам уривки з книги!

Фото: Євген Сосновський, м. Маріуполь

Світло здатне летіти на неймовірній швидкості до невідомих галактик, але з розгону впирається в облуплену стіну.

Так, війна зупинила кожного з нас. На льоту. На високій ноті рії. Як постріл в упор людини, яка ніколи тебе не знала, якій ти айдужий, яка бачить у тобі не особистість, а перепону.

Ти намагаєшся ступати в освітлене коло свого ліхтарика, воно знову тікає, лишаючи тебе тішитися тим, що ти, принаймні, не в суцільній темряві.

Ти — в чистилищі. Поміж смертю і життям, минулим і майбутнім, між собою колишнім і тією людиною, з якою тобі ще доведеться познайомитися колись згодом.

Так хочеться з тією пошматованою копією самого себе і не зустрічатися ніколи. А просто прокинутися в життя та з полегшенням усвідомити: то був страшний сон.

Скільки людей ніколи, ніколи не прокинуться... Ні в життя, і взагалі. Їхній страшний сон не був сном. Чийсь маленькі голі яточки більше ніколи не зігріються.

Світло шматує пітьму, лишаючи тобі сіру зону існування, терення, відчуження, відчуття нетривкої тимчасовості того, з чим ти не можеш змиритися.

Дні та ночі злилися в суцільну мряку. Пори року злилися й іскорили єдиним шматком лютневої промерзлої землі.

Чистилище — це суцільне міжсезоння, межичасся, межисвіття а ме кижиття. Це світло, до якого лише крок.

БУЧА ГОСТОМЕЛЬ ІРПІНЬ

Автор: Марія Попова

«СТРАШНО ЗВИКНУТИ ДО ВІЙНИ»

Наталія Найдюк,

авторка проекту «Очевидці», м. Чернігів

24 лютого я прокинулася від страшного шуму й сирен. Чула їх крізь сон і не відразу зрозуміла, що діється. Встала, відчинила вікно і зрозуміла, що це справді вибухи. Розбудила чоловіка та одинадцятирічного сина, сказала їм, що, схоже, почалася війна. У телеграм-чаті «Суспільного» з'явилося повідомлення, що на Дніпровське (50 км від Чернігова) з безпілотної скинули бомби.

Усі документи та цінні речі я склала в рюкзак за тиждень до війни. Тоді ж написала для обласної газети «Деснянська правда» статтю, що робити в такій ситуації та де шукати інформацію. До речі, в потрібну мить це допомогло мені зібратися й зосередитися. Я пішла по воду, в магазин і знімати готівку. Надворі скрізь були затори, стояли черги в магазини і банкомати.

Того дня ми ще не знали, де укриття. Під час повітряної тривоги ховалися у ванній кімнаті нашого приватного будинку — в куртках і взутті, щоб у разі чого одразу вибігти на вулицю.

Наступного дня пішли до магазину, але все зачинилося. Тільки кіоск із хлібом працював. У черзі ми дізналися, де знаходиться найближче бомбосховище, і потім ходили туди після сигналу тривоги.

Кожен у сім'ї розумів, що треба зробити: взяти рюкзак із речами, ще один із їжею, перекрити газ, воду, вимкнути рубильник. Спали з чоловіком по черзі, щоб не пропустити сповіщення.

Бачили, як збили літак. Авіаудари по Чернігову. Згодом ми звикли до обстрілів, але потім пішла авіація. Пам'ятаю, як ми сиділи у ванній кімнаті, а там вентиляційна труба в стелі, тому ми добре чули, як летить літак, як він наближається, як випускає ракети. Закрили сина. Це дуже страшно. Таке очікування на смерть, і ти відчуваєш, як трясеться весь будинок, двері, і не знаєш, врятуєшся цього разу чи ні.

Коли їздили заправляти машину, я вперше за час війни вибралася з мікрорайону, де ми живемо. Це жах: понівечені паркани, будинки, дороги, вирви в лісах, повалені дерева. На наших очах збили літак, і ми бачили, як катапультировался два пілоти.

Нещодавно дізналася, що загинув мій однокласник. Людей ховають у братських могилах, цвинтар обстрілюють, діти вмирають під завалами. Все це тяжко, смерть так близько...

Спочатку була абсолютна впевненість, що все швидко закінчиться, тож ми не поспішали виїжджати. З мого оточення кілька сімей вибралися з Чернігова в перший день, але недалеко — до передмістя. Починаючи з 4 березня, виїзди стали вже більш масовими, люди їхали в інші області. Водночас завжди була інформація, як небезпечно їхати, бо всі дороги обстрілюють.

Дуже страшно розуміти, що ти звикаєш до війни. Раніше я думала, чому люди не виїжджають із Донецька та Луганська? Вони, мабуть, теж сподівалися, що все закінчиться. А потім просто звикли.

«ДЕНАЦИФІКАЦІЯ ПО-РОСІЙСЬКИ – ЦЕ ВСЕ, ЩО ВОНИ РОБИЛИ З УКРАЇНОЮ ЩЕ З 17-ГО СТОЛІТТЯ»

Лідія Кузьменко, правниця
10 березня

Учора в Маріуполі розбомбили пологовий будинок і дитячу лікарню. Мер міста говорить, що померло (зокрема і від зневоднення) принаймні 1300 осіб.

На 8 березня я отримала кілька привітань «із того берега». У відповідь відправила голосове повідомлення про вбитих у Миколаївській області вихователюк дитсадка (чи дитбудинка).

В українській кулінарній групі господині обговорюють, чим можна замінити ті чи інші продукти. У коментарях пишуть, що в деяких населених пунктах не можна купити круп і борошно. Про м'ясо і яйця майже не говорять.

Денацифікація по-російськи — це все, що вони робили з моїм народом, починаючи з XVII століття. Зокрема, деукраїнізація, голодомор, репресії... Тепер — повномасштабна війна, винищення цивільного населення.

«ЗАМІСТЬ КВАРТИРИ ДРУЗІВ – ДІРКА»

Ольга Самара
24 квітня

Ми щойно були вдома, рятувальники дозволили забрати речі. Світла, води немає. Розбирають руїни. На жаль, є жертви. Квартири наших друзів немає, там зияє діра, одночасно з ними пропав зв'язок. Молимося, аби вони вийшли погуляти в цей момент. Зранку з Женею відвозили гуманітарку до будинку людей похилого віку, потім мали кілька зустрічей, по ходу потрапили під гул ракет із моря та роботу наших ППО. Лежали на асфальті між сараями.

Ночувати поїхали до моєї студії. Буде поки що там наш притулок. Забрали орки документи та пляшку святкового коньяку. Сказати, що мені погано — нічого не сказати. Мені боляче і страшно. Поки не до дзвінків та відповідей. Мета — дожити до ранку.

«ЦЕ – АБСОЛЮТНЕ ЗЛО...»

Лідія Кузьменко
16 березня

Тільки сьогодні:
— розстріляні люди, а ті, хто живі, — в черзі за хлібом у Чернігові;
— розбита колона з людьми, які виїжджали з Маріуполя. Фото маленьких понівечених дітей рвуть серце;
— надпотужна бомба вкинута на драмтеатр Маріуполя. В театрі рятувалися від обстрілів жінки і діти. Це — сотні загиблих, до яких навіть добратися зараз неможливо...
Це абсолютне зло...

«РОЗКАЖІТЬ МЕНІ ЩОСЬ ХОРОШЕ...»

Олеся Василець, журналістка, волонтерка
1 березня

Дідько! Ця війна мене вбиває морально...
Хоч я і волонтеру, втім, сьогодні не вдалося евакуювати людей за тими адресами, які напланувала собі...
Новин немає. Волонтери були в місті зранку і їм не вдалося доїхати навіть до моста. Довелося ховатися в лісі від мін...
У місті гаряче. Просто пекельно! Навіть на волонтерів скоюють замах. Ще й убили сьогодні американського журналіста. Накладається й ізоляція... Хочу в Ірпінь! Так, хочу додому!
Хочу в Бучу, в красивий парк, у Борщагівку і Білогородку, в Пісівку до мера, з яким ніяк не могла зустрітися, в Бородянку до своїх підприємців і друзів, у Дмитрівку, в Макарієвські дитячі будинки. Я страшенно хочу в Гостомель і Коцюбинське, до нашого лісу, який невідомо, чи ще стоїть. Хочу в Немішівську громаду, де ми з молодіжкою створили найкрутіший проект для безпритульних тварин.

Поговоріть зі мною...

Розкажіть мені про щось хороше...

Фото: ІА «ГТУ», Олег Грив, Ірпінь, Київська обл.

«ХОЧЕТЬСЯ ВИТИ ВІД БЕЗСИЛЛЯ»

Ірина Мурга
27 лютого

Ближчий бій іде в Ірпені поблизу території міської служби захисту та лікування тварин, де ми вчора годували більше 70 кинутих тварин... Мені хочеться вити від безсилля. Від безсилля реву, не від страху. Сподіваюся тільки на ЗСУ і за них молюся...

«Дихаю димом і пилом несвободи»

Анна Ланчева
4 квітня

Вивезла з окупації все цінне: котів, українські прапори і піаніно. Намагаюся згадати, як воно — жити в мультикультурному, вільному Мелітополі. Коли ще були перші мітинги, втомлювалися і намерзалися за цілий день, не було часу аналізувати. А тепер думки — як павутиння, і я не можу з них виплутатися. Тримаю в руці синьо-жовту стрічку, дихаю димом і пилом несвободи. Досі не плачу.

«ХІБА СИЛЬНИЙ І ВПЕВНЕНИЙ У СОБІ БУДЕ РОЗСТРІЛЮВАТИ ДИТИНУ?»

Алла Багірова
19 березня

Іноді хочеться так заревти, щоб нарешті весь світ відчув цей біль. А потім сама собі: не час і не та ситуація, щоб давати слабину. Ми — нерв. Напружений, як запущений бумеранг: звідки прилетіло, туди й вернеться. Ви руйнуєте наші міста, села? Нічого подібного. Ви загартовуєте нас — у крицю.

Ви позбавляєте нас домівок? А насправді ви примушуєте нас діяти, творити, фантазувати.

Ви нас планували залякати? А злякалися самі, тому й закривавилися по самі вуха. Хіба сильний і впевнений у собі буде розстрілювати дитину або стару людину? Ви — не воїни. Ви ниці істоти, які не здатні своїми кирзовими головами збагнути, що кожний вибух, кожна смерть, кожна краплина пролітої крові підіймає цунами людської ненависті і проклять.

Два тижні в підвалі під обстрілами і дулами танків, здавалося, не лишили місця для слів. Але на 13-й день потрапив під руку записник із ручкою (робочий щоденник мирного життя) і полилися слова, можливо, сумбурні, адже артобстріли навколо створюють особливо «творчу» атмосферу.

**«ДЕРУНИ СМАЖИЛИ
НА... КЛАПТИКУ
ТКАНИНИ».**

Наталя Мищенко
редакторка видавничого
дому, 24 березня

Нагріваємо воду за допомогою клаптика тканини, просоченого олією. Кладемо його на картоплину, розрізану навпіл. Якщо не вистачає одного, додаємо ще один клаптик. Вчора таким чином навіть смажили деруни.

100 ДНІВ НЕЗЛАМНОСТІ

Ірина Журило, PR-фахівчиня
3 червня

100 днів — НЕЗЛАМНОСТІ...
100 днів — витримки...
100 днів — смутку...
100 днів — повітряних тривог...
100 днів — переживань...
100 днів — втрат і руйнувань...
100 днів — сліз та болю...
100 днів — без планів на життя...
100 днів — без обіймів дорогих серцю людей...
100 днів — мрій про мирне небо...
100 днів — надій та сподівань...
100 днів — «як ти?»
100 днів — ворожнечі...
Та лише одна — непереборна ВІРА В ПЕРЕМОГУ!

ЛЕКЦІЇ З ПІДВАЛІВ

У Харкові університет ім. Каразіна відновив онлайн навчання. Викладачі читають лекції з укриттів і підвалів. Мабуть, цей факт увійде в історію як феномен академічного підземелля...

Ця книжка, що стала переможницею одного з літературних конкурсів Київської міської адміністрації, виготовлена і видана київським ТОВ «Креативна агенція «Артіль». Надрукована тиражем 5000 примірників.

Римова. Війна. Антологія воєнної лірики / упор. Юлія Бережно-Камінська. – К. : Саміт-книга, 2023. – 228 с.: іл.

Антологія задумана як поетичний відгук на віроломний напад росії на Україну в 2022 році. До книжки увійшли твори сучасних українських поетів, викликані повномаштабною війною, яка зруйнувала наші міста і села, безліч домівок і мільйони доль наших співвітчизників, але не скорила духу українців. Якись із цих поезій обов'язково залишаться в історії літератури не лише як задокументоване свідчення нинішнього страшного випробування, а й як найкращі зразки нової хвилі воєнної лірики. Також у книзі представлені фотографії, які є документальним свідченням того, як українці боронять свободу для майбутніх поколінь.

«Тематика збірки така, що інколи потрібні додаткові внутрішні сили, щоб все пропустити через себе. Водночас це була дуже плідна та оперативна робота: з усієї України активно долучалися автори. Це свідчить про те, що люди мали, що сказати, і їм хотілося поділитися цим. У книзі представлена поезія болю, глибокої віри в перемогу й у власні внутрішні сили» – сказала поетка, журналістка, упорядниця збірки «Римова. Війна. Антологія воєнної лірики», лауреатка всеукраїнських літературних премій Юлія Бережно-Камінська.

Пропонуємо вам уривки з книги!

Тата Рівна (Тетяна Сладковська)

вірш на Вербну Неділю останньої війни

від Сіверського Донця до Батурина
як виявилось — короткий шлях
морем — через порт Маріуполя
сушею — через ліси Бучі
нація дозріває могилами на полях
та все ніяк не засвоїть ніяк не доучить
уроку
єдиного у зашурганій
а — новизні
у смерті священній
у боротьбі та гарті —
не можна вірити псевдопророкам
звіряться псевдорідні
і довіряти ординській варті
не можна скидати князя щоб мати царя
не буде козаччини де козаки не в славі
отара овець не вартує й одного коня
населення не дорівнює державі
без мови немає мовця — тільки свита й хор
хто вірить і не боїться — того не збити
хто знає свій шлях — той іде назирцем як хорт

лежав у Бучі Христос убитий
у Маріуполі плащаниця
біля Чернігова руки й ноги
в Харкові дихання зупинилось
у Сіверськдонецьку серце стало —
несли вінки йому ранні квіти

195

Олена Бодасюк

заклеюєш скотчем вікна
заклеюєш скотчем небо
заклеюєш скотчем серце
тепер знаєш — вони усе витримають

і кожна тріщина
що з'явиться на поверхні
не дістанеться центру

і кожне слово
сказане на уламках старого світу
віднині — із відзвуком перемоги

ступаєш до неї крок
зазираєш у вічі
а вона усміхається —
вперше так щиро і широко

знімаєш скотч із вікон
знімаєш скотч із неба
знімаєш скотч із серця

тепер вони надміцні
і живуть без скотчу.

Антон Бондаренко

ВОЛЯ АБО СМЕРТЬ!

Засідка в трущобах. Вітер з темноти.
Тиша перед босм. Плетені дрти.
Зброя під ковноєм.
Схований тротил.

Лишилась година і секундна стрілка
Дробить половину, покриває чверть.
Лічені хвилини...
Воля або смерть!

Порожнена часу. Спийняні стовпи.
Разом і одразу. Вихор боротьби.
Тишу шум моторів
Траками розбив.

Лічені хвилини і секундна стрілка
Криє половину! Розриває чверть!
Підпускає ближче!..
Воля або смерть!

МЕРТВІ СОРОМУ НЕ МАЮТЬ

Холодне залізо, глибока ріка.
Проламає кригу замерзла рука.
Кривава хурделиця. Розпечений сніг.
З-під талого листа — життя навесні.

Зривається вітер об камінь, об лід.
Чорніє багряна. Та враз — серед неба гряне!
Блискавка! Зарево. На тисячі літ
Мертві сорому не мають!

Розграєно, гордо тремтить хоругва.
Сокири, мечі, кров, зів'яла трава.
Черлені щити простяглися за обрій.
Нещире — паде. Будуть жити — хоробрі.

29

Богдана Гайворонська

Ідуть по дорозі люди, собаки, серпень, надія і відчай.
У різних точках земної кулі п'ють українці каву.
Дворічний янгол стомлено погасив іменинні свічі.
І каже: людиною бути важко, але цікаво.

Лежать у квартирах люди, придавлені небесами.
Під звук сирени твоя любов грандіозна, немов планета.
Будинки, діти, коти, бабуся — сказали б одне й те саме.
Ми маємо право на те, щоб жити, без ваших вето.

Ми маємо право на рідне місто, а не вокзали.
Росте гора із замерзлих сліз на дорогах польщ та італій.
І догорають ноги солдата, якого тут не чекали,
Немов призахідне сонце весни, яку я не пам'ятаю.

МИ З УКРАЇНИ!

В грудях не душі — гарячі жарини,
В кожного воїна серце левине,
Б'єм ворогів ще з часів катерини —
Доброго вечора, ми з України!

Нам в боротьбі помагають і стіни,
Треба, то й кров віддамо до краплини
За Маріуполь і острів Зміїний —
Доброго вечора, ми з України!

Вперто воюєм, не просим заміни,
І, як ординець останній загине,
Сповниться наше бажання єдине —
Доброго вечора, ми з України!

Рідної мови лелієм перлини —
Віра і сила в бою не покине,
Дух наш міцніє щодня, щохвилини —
Доброго вечора, ми з України!

Наші навколо і сонце, й хмарини,
І відчуття міцної родини,
Ми повернемося: — Стрічай, господине!
Доброго вечора, ми з України!

Щиро дякуємо Юлії Бережко-Камінській та Аллі Багіровій за цінний подарунок — книги на воєнну тематику. Їхній внесок у збереження пам'яті про непрості часи та підтримку духу в ці нелегкі дні — безцінний. Ваші книги надихають, вчать і спонукають до роздумів. Ваша підтримка — це справжня культурна зброя у нашій боротьбі. Дякуємо за ваш талант і небайдужість!

**Запрошуємо всіх бажаючих ознайомитися з даними
виданнями!**

Наукова бібліотека

(кімн. 372, корп. С)